

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Öykü	Borçlar Hukuku	Emirhan Burak Aydın	2
	En İyi Araba 2018 Uygun Fiyat	Özgürcañ Uzunyaşı	4
	Kuğular ve Müsteşarlar	Bahri Vardarlılar	6
	Torbacı Kuzenimle Alelade Bir Bayram	Ömer Can Saroğlu	9
	Çiftlikte Abrakadabra	Onur Selamet	13
Şiir	Çimento Su Kum Çakıl	Fatih Kök	17
	La ile Civert	Suhan Lalettayin	18
	Görsel Estetik ve Okuma II	Tan Babür	20
	Aforoz	Çağın Özbilgi	21
	İlk Islık Çeşmesi	Can Küçüköğlü	23

Edebiyat Fanzini:
İstasyon: 14
Mayıs 2018
Yıl: 5

Kapak Resmi:
Gürkan Özer

Bilet:
Dört Lira

İç Çizimler:
Onur Akkiriş
Emre Öksüz
Özgü Aydar

Makinistler
Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgürcañ Uzunyaşı

İletişim:
marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/MarsandizFanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
MarsandizFanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise
1. Yük Treni
2. Çufçuf Dansı!

BORÇLAR HUKUKU

Emirhan Burak Aydın

Seni kovduk. Bir gün kapıyı açacağımı ve zavallı bir Steve McQueen'e benzeyen seninle bir daha karşılaşacağımızı biliyordum ama Erkan kararından şaşmadı. Belki ayağımıza tekrar düşmeni, kendini ilginç göstermeye çalışmanı, seni bir daha kovmamızı istiyordu. Benim böyle hesaplarım yoktu o zaman. Sadece kırgındım. Artık değilim. Herkes birbiriyle ödeşti.

Üstümde kötü bir eşofman var, uykuluyum. Elllerinden başlayarak seni karşımdan silmek istiyorum, öyle bakıyorum yüzüne. Aşağıdan Havva Abla çıkıp seni görecektiyim diye de çekinmiyorum. Sen tedirginsin ama herhalde, alt kata çeviriyorsun bakışlarını. Ben de bakıyorum. Orada kimse yok. Bu öğle saatinde, bu eski binanın serinliğini bir tek biz hissediyoruz, salondaki televizyondan gelen pop şarkıyı sadece biz dinliyoruz. İkimiz.

Tek izin günümü böyle ortaya çıkararak neden mahvettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Beni görmeye, özür dilemeye, çıkarken sana acımamız için söz verdiğin gibi son üç aylık kira borcunu ödemeye gelmedin. Erkan'ı dövmek de istemiyorsun, hatta burada mı değil mi umurunda bile değil. Şöyle bir görünmek istedin bencilce, o yüzden tıklattın kapıyı.

Televizyon almışınız, diyorsun yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle. Lazımdı bir tane.

Kaç zaman sonra senden duyduğum ilk cümleler. Bu tavırların yüzünden kovduk oğlum seni, demek istiyorum sana, her lafının ikinci bir anlamı vardı. Sadece senin bildiğin bir şaka. Biz bir şey anlatırken uzağa bakardın, sen konuşunca herkes kulak kesilsin isterdin. Kız erkek fark etmez, ortamda bir yabancı varsa, sırf ona hitap ederek konuşurdun. Sana aldanmamızın sebeplerinden biri de buydu. Yabancıyı olduğumuz bir okul bahçesinde gözlerimize bakarak konuşan tek kişiydin. Neyse ki biliyorum artık yöntemini.

Oysa bu eski apartmandaki üç odalı ve salonsuz evi tuttuktan sonraki ilk üç ayda ne kadar da ferahtı ruhumuz. Hepimizin bir mesleği vardı, bana bir kartvizit bile çıkarmıştı şirket. Faturalarımızı ödeyecektik, suyu üstümüze almıştı, internet bağlatmış, adamlarla kavga etmiş, zorla yeni modem getirtmiş, haksız olduğumuzu ertesi ay fark etmiştik de gülmüştük. Sonra sorunlar başlamıştı tabii. Sıkıldığını söyleyip istifa etmiştin. Araba kiralama sektörünün ne kadar acımasız olduğundan bahsetmiştin, bir süreliğine çağrı merkezinde çalışacak, başka işleri araştırıracaktın. Erkan hissetmişti de ben pek kafaya takmamıştım. İşini bu kadar hızlı değiştiren adama güven olmaz demişti. Erkan'ın eski kafalılığı diye geçiştirmiştım. Üç ay sonra çağrı merkezini bırakıp bir akrabanın seyahat acentesinde çalışmaya başladın. Manita da yapmıştın. O sıralar görüşmelerimiz azaldı. Önceden her hafta sonu beraber kahvaltı yapardık. Benim işim vardiyalıydı, her gün çalışıyordum ama geç kalkabiliyordum. Hepinizin işe giderken çıkardığı sesleri duyardım yataktayken. Kapılar, ayakkabılar, kilitlerin çevrilişi. Şimdi haftada iki gün iznim var. Çoğu zaman cumartesi pazara da denk gelmiyorlar. Hafta içi verilen iznin tadında da bir çürümüşlük oluyor niyeyse. Görüşmek istediğim herkesin mesai bitene kadar perti çıkıyor.

Son zamanlarda sevgilinin evindeydin hep. Evdeki tamirat işlerini unutmuştun, faturaları ödemen için haber verme görevini Erkan'la ikimiz her ay sırayla değişiyorduk. Arada sırada evimize geldiğinde de o eski canlılık yoktu gözlerinde. Beklediğin kadar ilginç karakterler değildik. Erkan'ın sevgilisi Erzincan'da öğretmenlik yapıyordu mesela, ben televizyonda bir şeyler izlemeyi gönül rahatlığıyla seviyordum. Öğrenci evinde değildik sonuçta, herkes işinde gücündeydi ama senin işinde gücünde hallerin bize ettiğin bir küfürdü. Bir akşam sigaralık sarıp yaktın önümüzde, hatta benim kartvizitimden zıvana yapmıştın, sonra da akrabanla kavga edip seyahat acentesinden de ayrıldığını söyledin. Bir ay falan seni idare edip edemeyeceğimizi sordun. Erkan da ben de kabul ettik. Durumumuz iyiydi, seni seviyorduk. Lisede bizi Kadıköy barlarıyla tanıştıran adamdın, Metallica, Red Hot Chili Peppers mp3 cdleri almıştık beraber.

Şimdi kapıda duruyorsun ve seni değil, eski beni, üniversitede zorla aldığım Almanca derslerini düşünüyorum. Neleri unuttuğumu hatırlıyorum. Hepsini.

Kirayı vermediğin üçüncü ayda, nasıl bir ruh halinde olduğunu sorduğumuzda, sırtarak başını aşağıya eğişini unutmuşum mesela. Bizi aşağılayarak,

ne kadar sıkıcı adamlar olduğumuzu söylediğini derimin altında taşıyormuşum. Kızla mı aran bozuk, diye sorduğumda, bir kere daha gülmüştün. Kaç kız geçti üstünden, demiştin, seni tanımadığımızı, asla tanımayacağımızı söylemiştin. Sesin titremişti, elin titremişti. Sen de bizi tanıımıyordun oysa. Erkan'ın o kadar ciddiliğine rağmen lego gördüğünde beş yaşındaki çocuğa döndüğünü bilmiyordun. Bana hiçbir şey sormazdın mesela. Her muhabbetimiz soruları benim sorduğum bir röportajdı. Kimse söylediklerimle ilgilenmiyor demekten utandığım için yıllarca salak gibi herkese çok iyi dinleyiciyimdir diye böbürlendim.

Bir soru sormamı bekliyorsan, niye geldin diyeceğim, öfkeleneyeceğim ya da sana sarılacağım sanıyorsan, yanılıyorsun. Bu sefer hiçbir şey demeyeceğim. Bu sefer kapıyı açan benim. Buranın anahtarı sende yok.

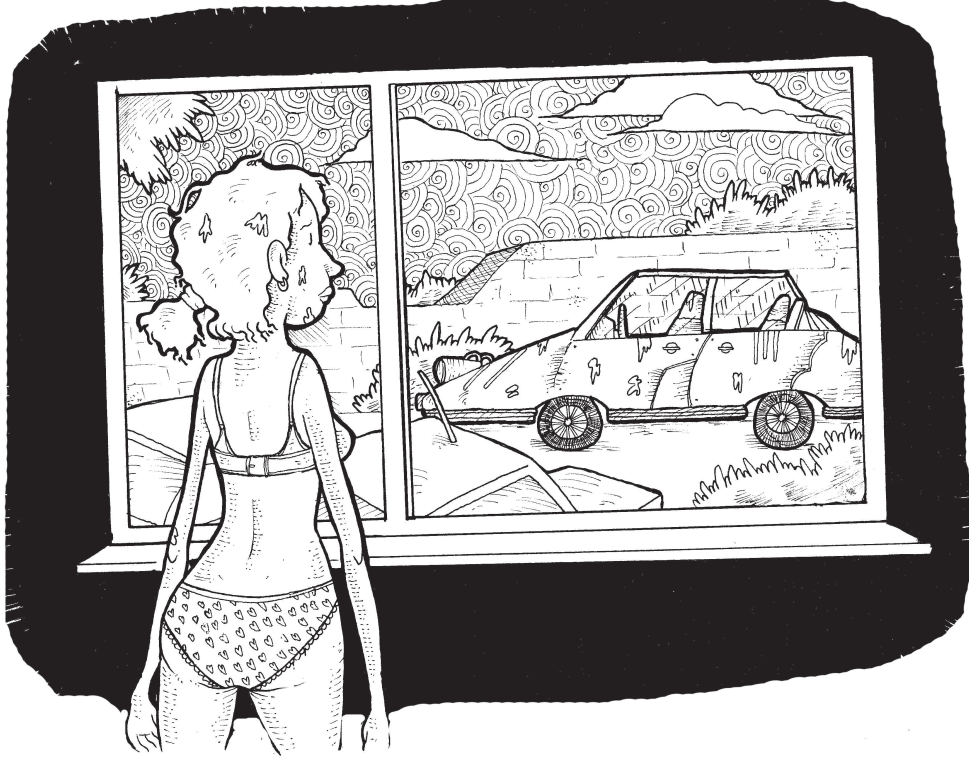
Erkan laflarına bozulup hâkimiyetini geri kazanmak için kiralari ödemeni istediğinde suratına tükürdüğünü hatırlıyorum. Siz kavga ederken geriye çekildiğimi, yere yıkıldığında Erkan'la beraber seni şimdi durduğun koridora yaka paça attığımızı hatırlıyorum. Aşağıdan çıkan Havva Aba'yı görünce bağırıldığını, bir kelime bile demeden, ilk insanlardan şimdiye kadar taşıdığımız ilkel öfkeyi anlamsız bir nidaya dönüştürüp ağzından serbest bıraktığını unutmadım. Ertesi hafta eşyalarını almak için geldiğinde ne kadar üzgündün. Üzülmek, sevinmek, nefret etmek zor değildi zaten senin için. Bu hisleri devam ettiremiyordun sadece. Ne kindardın, ne de âşık, ne düşman, ne de dosttun. Kimsenin kimseye borcu yoktu sana göre. Oysa mezun olmuştuk ve faturaları ödememiz gerekiyordu.

İçeri davet etmeyecek misin? Böyle yabancı gibi mi duracağız, diyorsun şimdi başını içeri uzatarak. Gülümsemiyorsun, seni içeriye kabul etmek zorundayım ya, öyle bakıyorsun. Artık her şeyi geride bırakmıyorsun belki de. Ben bırakabiliyorum.

Kafana çarpmamasına dikkat ederek kapıyı yavaşça kapatıyorum. Hipnozdan çıkıyorum bir anda. Yabancıymış gibi, demenle ayıldım herhalde. Bir anda ceketin, sarı saçların ve gözlerini unutuyorum, televizyonun önüne geçiyorum. Merdivenlerden bir yabancıнын indiğini duymamak için klibi dönen pop şarkının sesini biraz daha açıyorum. Al bak, beylik bir laf da edeceğim şimdi: Senin sayende, seni affedemeyecek biriyim artık. Kimseye borcum yok. Evde de kimse yok. Sana yaptıkları yüzünden Erkan'ı geçen ay kovdum. Samsun'da yeni sevgilisiyledir herhalde. Herkes herkesle ödeşti. Yapayalnız bıraktınız beni bu evde.

EN İYİ ARABA 2018 UYGUN FİYAT

Özgürcan Uzunyaşa

Rahat hissediyorum. Sıcak, belki de. Dışarısı soğuk. Bunu biliyorum, göstergede yazıyor. Sekiz derece. Durmak güzel geliyor. Sadece duruyorum. Ah, şu kuşlar olmasa. Gecenin tadını çıkarayım diyorum. Önümde koca bir duvar var, üstüm açıkta. Etrafta başka kimse yok. Uzaklarda bir güvenlik kulübesinin ışığını görüyorum. İçeriden hafif televizyon sesi geliyor. Bazı mutfaklardan çatal, bıçak sesleri. Sağ tarafıma baktığımda yıldızları bile görebiliyorum. Tabii bunun için çok uzun bakmam lazım. Gökyüzünün karanlığına gözlerimi alıştıracam, sonra samanyolu beni bekliyor. Samanyolunda son sürat...

Ah şu kuşlar olmasa.

Uyandığında kendini çok kirli hissediyordu. Oysaki yatmadan önce hep duş alırdı. Sabahları saçlarını taramak ona zor geliyor; ama duş alma işini işe gitmeden önceye bırakırsa da akşamına hasta oluyor. İki zor karar arasında gidip geliyor. Ayın bazı dönemlerinde hiç duş almak istemiyor. Yine de o zamanlar bile şimdiki gibi kirli hissetmiyordu.

Eliyle gözünü ovuşturdu.

Sanırım bugün, sabah da duş almam gerekiyor.

Oysa çok vakti yoktu. Darmadağınık yatağını toplamadan kalktı. Odadan çıkmadan önce içini yeri yurdu belirsiz bir coşku kapladı. Sebebini biliyor ve bu güzel hissi tatmin etmek istiyordu. Perdeleri araladı. Sitenin güvenli avlusu karşısında... Camdaki belli belirsiz yansıması...

Belki de bazı kötülerden bir iyi çıkabiliyor.

Tek bir arama, ona bu güzelliği getirmişti. Konforu. Huzuru.

Yol tutuş gücünü.

Aslında tek bir arama değildi, bunu iyi biliyordu. Saatlerce günlerce interneti delik deşik etmişti. Kurumsal bir firmada müdür statüsünde çalışmanın nimetlerinden neden o da yararlanmasın? Yararlandı da.

İşte orada, otoparkta yer olmadığı için, siteyi kuzeydeki hafriyat dolu hiçlikten ayıran duvarın önünde, sarı sarı parlayan 2018 model bir...

Hayır, 2018 Model, onun adı bu, markası yok. İsmi yok.

Yeni arabası, sabahları işe gitmeyi çekici

kılmaya başlamıştı. Erken kalkıyor. Trafik saatine kadar çevreyolunda dolaşıyor, sonra trafiğe giriyordu. Önce ses sistemini boş yollarda ıslık hızıyla tadıyor, zamanı yavaşlatıyor, sonra kalabalıkta zamanı hızlandırmak için kullanıyordu.

Zaman Makinesi, belki öyle bir plaka yaptırırım. Acaba Türkiye'de oluyor mu öyle şeyler? Çok pis hissediyorum. Neyse ki...

Neyse ki arabası sayesinde sabahları erken kalkıyordu. Duş alacak vakti vardı. Muhtemelen bu kez doğrudan trafiğe girecekti. Banyonun yolunu tutarken, güzel arabasını kıskanan komşu trafikzedelerin bu kez neye benzeyeceğini düşündü. Arabası çok güzeldi. Fakat bir sorun vardı. Aynanın karşısına geçtiğinde, unuttuğunu hatırladı.

Ah şu kuşlar olmasa.

Suyu açtığı anda, akan kirler midesini bulandırdı.

Buna değer.

Gündüzleri arabasıyla seyahat etmek çok güzeldi. Birlikte güneşin tadını çıkarıyorlar, asfaltı ağlatıyorlardı. 2018 Model, kadının ona verdiklerinin karşılığında, onu yağmurdan koruyordu. Sevdiği hiç kimsenin olmadığı kadar itaatkâr, işten çıkana kadar usulca onu bekliyordu. Yerinden bir adım bile kımıldamıyordu.

Geceleri daha güzel.

Geceleriye...

* * *

Ne güzel...

Gözlerimi açmaya korkuyorum. Ya başka bir yerdeysem. Başka bir kişiye. Değilim ama; bunu hissedebilecek olgunlukta. İçimdeki huzur mu

yoksa çocukça bir heves mi olduğunu ayırt edebilecek yaşıyım.

İsteklerime boyun eğdirebilirim. Fakat bu, sadece bir istek değil.

Bu gerçek.

Koltuklarının kokusu, dikiz aynalarını dikip güvenlik görevlisinin kıskanç bakışlarına hava atabilmek.

Hayır, güvenlik görevlisiyle bir alıp veremediğim yok. Sorun yöneticide. Neymiş efendim otoparkta yer yokmuş. Kayıt yaptırırken arabadan söz edilmemiş. Kayıt yaptırırken kendimden de mi söz etmem lazımdı? Sonuçta burada yaşayacağım değil mi?

Her şey çok güzel. Yıldızlar, uzaklardaki köpek havlamaları. Şehrin sonsuz buzdolaplarının çıkardığı uğultu. Belki de diğer arabaların...

Hayır, diğer arabaları düşünmemeliyim. Bu aldatmak sayılır mı? Sonuçta kalçalarını koltuğa koyan benim. Arada misafirlerim de oluyor ama...

Bu da tuhaf hissettiriyor.

Motoru çalıştırıyorum, benzin kokusu iyi gelir. Yoksa bu kuşlar çekilmiyor.

Ah şu kuşlar olmasa.

* * *

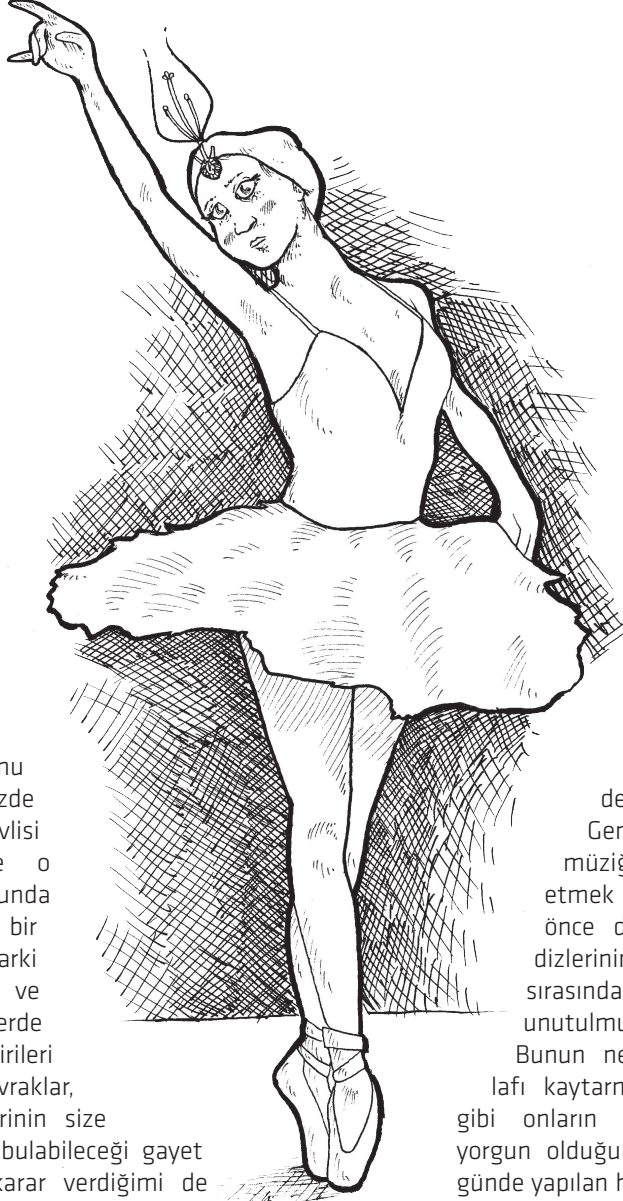
Nesrin, sabah olduğunda mutsuz uyandı. Bitmesini istemediği o rüyayı tekrar yaşamıştı. Banyoya açılan kapının yanındaki perdeyi araladı. Arabasına baktı. Üstü kuş pislikleriyle doluydu.

Banyoya girdi. Üzerini çıkardı. Aynaya baktı. Üstü başı kuş pisliği içindeydi.

Ah şu kuşlar olmasa.

KUĞULAR VE MÜSTEŞARLAR

Bahri Vardarlılar

Chere mademoiselle,
Güzelliğinize bir
iltifatla sözlerime başlamak
isterim. Gösterinizi
seyretme şansı bulmuş
herkes sanırım bunu
yapar. Ama size bu
satırları yazma nedenimin
ne yazık ki mutlu hislerle pek
ilgisi yok.

Genç bir adam olduğumu
söyleyebilirim. Başkentinizde
genç bir ülkenin resmi görevlisi
olarak bulunuyordum ve o
akşamki gösterinin sonunda
beni fazlasıyla tedirgin eden bir
şey oldu. Gerçi şu ana kadarki
yazı hayatı birkaç dergi ve
kitap makalesi, gazetelerde
yayınlanmış tarih eleştirileri
ve elbette evraklar, evraklar,
evraklardan ibaret olan birinin size
seslenmenin doğru yolunu bulabileceği gayet
şüpheli. Ama denemeye karar verdiğimi de
görüyorsunuz. Kararlılığın, bu çağın Batı
dünyasıyla paylaştığımız ortak hasletlerin en
önemlilerinden biri olduğu söylenebilir.

Sevgili hanımefendi,

4 Kasım 1937 günü, genç Türkiye Cumhuriyeti'nin
bir müsteşarı olarak, yorucu mütalaalarla geçen on
beş günün sonunda şehrinizin o muhteşem opera
sarayında Kuğu Gölü Balesi'ni seyrediyordum. Türk-
Fransız siyaset ve kültür insanlarından oluşan bir

grubun içindeydim.
Görüş farklılıkları kimi
zaman sert tartışmalara
yol açsa da insanın
yüzünü güldürecek
kadar prestijli bir
gruptu: Öyle ki
surréalism dediğiniz
o edebi hengâmenin
mucidi André Breton
bile dolaylı bir nedenle
de olsa bizimle birlikteydi.
Gene de yurttaşlarımızın
müziğe hazırlıksızlığını fark
etmek beni üzdü: Gösteriden
önce dağıtılan notalar, çoğunun
dizlerinin üzerinde yemek
sırasında kullandıkları peçeteler gibi
unutulmuş bir şekilde duruyordu.
Bunun nedeni yorgunluktan diyerek
lafı kaytarmanın anlamı yok: Benim
gibi onların da bitkinlik derecesinde
yorgun olduğunu biliyorum, son on beş
günde yapılan her şeyin tanığıyım ama asıl
neden bu değildi: Gözleri sahnede, siz ve
arkadaşlarınızın üzerindeydi ve notalar onlara
hiç bilmedikleri harfler kullanan bir dilin alfabesi
gibi geliyordu. Çok sesli müziği benimsemekte genel
olarak bazı sorunlar yaşadığımız doğrudur. Bense
müziği gerçekten hissedebiliyordum. Kulağıma
sağlam, neredeyse elle tutulacak derecede somut,
etten kemikten nüveler getiren o yapıyı. Sürüklüyordu,
bir anlığına da olsa çocukluğumun İzmir Limanı'ndaki

bir kayıp gemi hatırasına dalıp gitmek üzereydim. Bir yandan da çıkışta bizimkileri uyarmayı düşünüyordum: "Beyler, aman beyler, biri daha sonra size müziği nasıl bulduğunuzu soracak olursa makul sıfatlar kullanın. Güçlü kullanışlı bir sıfat, orada kalın, daha ötesine geçmeyin. Ben bu tarz müzikle pek ilgilenmem demek bile aptal bir benzetme yapıp kendinize güldürmekten çok daha iyi. Ve özellikle sen, en iyi dikilmiş smokinin bile üzerine yapışmış kaskatı köylülüğünden bir parça almaya gücünün yetmediği kavrık Ragıp, bu uyarım sana: Şaka için bile olsa dışarıda bu balerinlerden dansöz diye söz etme." Ama bu, aklımı uzun uzun meşgul edeceğim bir sorun değildi. Zaten şu akışkanlığı, böylesine katı bir gücü olan bir şeyin zamana da yayılabiliyor olmasını anlatmaya kimsenin gücünün yeteceğini sanmıyordum.

Sevgili hanımefendi,

Böyle bir durumda çocukluğumun İzmir Limanı'nda gördüğüm o büyük yelkenliyi hatırlamam şaşılacak bir şey mi? Ya da onun önünde hissettiğim -demin de bunu söylemiştim- kayıp duygusunu? Limanda onu ilk fark ettiğimde ağzım bir karış açık, büyülenmiş gibi yanına yaklaşmıştım, başka çocuklarla birlikte, yaklaşmamıza izin verilen en yakın yere kadar. Sonra kafamı yukarı kaldırıp yelkenlerine bakmıştım. Direklerden sadece birinde yelken vardı, ama o da bütün limanı battaniye gibi örtecek kadar büyüktü, yelkeni söylüyorum, rüzgârda ipe asılmış çamaşır gibi ses çıkaran dev yelkeni, ama beyaz değildi: Dumanlı, kirli bir sarıyı andırıyordu, çuval rengi ya da paçavra rengi. Ve delik deşikti, bu onun hakkında hatırladığım en acı şey.

Geminin o akıl almaz, muazzam üç direğinden her biri minarelerden daha yüksekti, biri neredeyse kırılacak kadar yıpranmış olsa da. Önceden bambaşka günler yaşadığı belliydi, bu limana eski parlak günlerinden çok çok sonra varmıştı. Acaba seyir defterinde kaç yolculuğun kaydı vardı? Seyir defteri diye bir şey olduğunu okuduğum macera romanlarından biliyordum, ama öyle büyük gemilerin *kalyon* diye adlandırıldığını henüz bilmiyordum, onu daha sonra öğrendim: Sağını solunu kaplamış, kendi yarı boyuna bile erişmeyen buharlı, çirkin gürültülü, daha yeni ve kurnaz gemiler tarafından esir alınmış bir eski zaman yelkenlisi, bir kalyon, hayatımda gördüğüm tek kalyon. Büyüklükten bazıları öteki gemiler gibi buharlıya çevrileceğini söylüyorlardı ama gövdesindeki korkutucu deliklere bakınca bunun imkânsız olduğunu o yaşta bile anlıyordum. Kötü kalpli abim bütün o hasta, ahşap gövdenin hurdaya çıkarılacağını söyleyerek işkence ediyordu bana, hatta huzursuzluğumu gördükçe boyuna yeni ayrıntılar ekliyordu: Yelkenin çuval bezi olacağını, tahtaların da

tanıdığım hiçbir çocuğun sevmediği, bir mahalle ötede oturan Arnavut keresteciye satılacağını, o ağzı bozuk koca göbekli kerestecinin de bütün tahtaları tabut yapmak için kullanacağını günlerce anlattı durdu.

Sonra bir gün uyandığımı ve geminin artık rıhtımda olmayışını ölümü kabul eder gibi kabul ettiğimi söylemek istiyorum. Ve kafamın içinde, ama ne yazık ki sadece kafamın içinde, onun bütün sıkıntılarından kurtulmuş, yeni bembeyaz yelkenleri ve genç, becerikli mürettebatıyla limandan ayrıldığını yıllarca görüp durduğumu. Belki Kuğu Gölü Balesi'ne benzer bir müzik eşliğinde, hatta tam bu müzikle. Evet, fazla anlatmaya gelmeyen naif şeyler bunlar, çocukluğun sonuyla ilk gençlik arasına sıkışmış bir anı. Ama biliyorum ki hasta, en acınası, esir düşmüş halinde bile olsa, hikâyelerde anlatılan uzak adalara giden gemiyi gördüm ben, güney denizlerinde büyük beyaz balınayı kovalayan gemiyi, son yelkenli gemiyi. Çocukken bizim rıhtımdaydı.

Sevgili hanımefendi,

Yorgunluk nedeniyle mantıksızca duygusallaştığımı düşündüm. Aklımdan bunlar geçiyordu ve bale sürüyordu. Siz sahnedeysiniz ve biz sizi izliyorduk. Bazen bulunduğunuz noktadan seyircilerin gözünüze nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Ben de seyircilerin çoğu gibi bir elimi çenemin altında tutmaya çalışıyordum: Galiba herkes bu duruşun kültür insanlarının bir şey seyrederken takınabileceği en iyi poz olduğunu düşünüyor, o akşam görebildiğim kadarıyla André Breton da buna dâhil. Bazen hafifçe çenemi kaşıdığım da oluyordu. Bütün samimiyetimle itiraf ederim ki sizi de, arkadaşlarınızı da, müziğin ilk başladığı andan itibaren kuğulardan, hayatım boyunca sadece bir kaç defa görüp haklarında boyunlarının zarıflığı dışında hiçbir şey düşünmediğim kuğulardan çok daha güzel, çok daha ayartıcı bulmuştum. Yaptığım aslında müziği değil, sizi tasvir etmekte, bunu anlıyordum. Ve dinlediğim müziğin bir yanı sanki kafamın içinde başka bir sese dönüşüp gelecekle ilgili bir şeyler fısıldıyordu.

Yakında bugünler sona erecekti ve ben kendi ülkemin yeni ve muzaffer başkentinde cumhurbaşkanımızın karşısında olacaktım. (O'ndan söz edildiğini siz de mutlaka duymuşsunuzdur, zaten O'nu tanımayan biri benim gözümde hiç kimse hükmündedir ve kesinlikle bu mektuba harcanacak zamana değmez.) O, değerli zamanından mutlaka bir parça ayırıp bana şehrinizi nasıl bulduğumu soracaktı. Aslında yorgun bir gülümsemeyi hak edecek bir soru. Çünkü elçilikler, üniversiteler, gazeteler ve kültür dernekleri arasında, başta her konuya bir şekilde sızmayı başaran Hatay meselesi olmak üzere kimi verimli kimi verimsiz tartışmaların peşinde şehrin bir

tarafından ötekine koşturup durduğumuzu söylemeye dilim varmayacaktı. Gerek yoktu. Bunu önüne konan raporlarla çoktan öğrenmiş olacaktı zaten. Paris'in hiç sönmeyen ışıklarına bakarak ışık ve uygarlık aynı anlama geliyorsa yürüyecek daha çok yolumuz olduğunu düşündüğümde de söz etmeyecektim. Bunu da benden çok daha iyi biliyordu. O'nun sorarken aradığı bir tür cila olacaktı, kendisini eğlendirecek bir yıldız tozu.

Bu yüzden, O, yudumladığı kahvesinden başını kaldırıp önünde saygıyla bekleyen bana, "Paris nasıldı bu sefer, Samet?" diye sorunca ben, "Üniversitelerden kafelere kadar sohbet ettiğim bütün aydın çevreler modern laik devletimiz ve sizin hakkınızda sorular sordu Paşam," diye yanıtlıyacaktım. Bunu duyunca O'nun yüzünden herhalde bir gülümseme geçecekti, geçmişte benzer durumlarda olduğu gibi. "Takip ediyorlar mı olanı biteni?" diye soracaktı bu defa ve ben, "Mümkün olan her şekilde ve büyük bir alakayla takip ediyorlar Paşam," diye yanıtlıyacaktım. "Güzel," diyecekti takdir tonunu sürdürerek, "sen ve senin gibi genç bilim insanlarına oralarda çok iş düşüyor Samet. Genç cumhuriyetimizi anlatmak için elinize geçen hiçbir fırsatı kaçırmayın. Hiçbir soruya kaçamak, detaysız cevap vermeyin, en yarım ağızla sorulmuş olanlara bile. Meğerki bir kötü niyet sezesiniz."

Ah, şu anda parmaklarının ucunda yükselen beyazlar içindeki hanımefendi, bir bilerseniz O'nun her zaman en doğru hükümleri veren ince, keskin ağzında kötü niyet sözü nasıl da bir kehanet havasına bürünür. Keşke hastalığıyla ilgili söylenenler de kötü niyetli birer tevatürden ibaret olsa...

Garip bir şekilde öfkelendiğimi fark ediyordum, öfke de değil, bir çeşit haksızlığa uğramışlık duygusu. Aklıma yıllar öncesine ait ve aslında hiç mi hiç hatırlamak istemediğim başka bir gösterinin anısı gelmişti: Tam da İstanbul'un *payitaht* sıfatını kaybettiği sene Beyoğlu'nda bir sinemada gördüğüm, Türk sultanının eline esir düşen bir balerini anlatan sessiz film. O film de böyle bir opera sarayında başlıyordu, sahnedeki zarif balerini karanlık bakışlarla seyreden Doğulu (Türk?) bir sultan vardı. Siyah saçlı -başındaki koca festen görülebildiği kadarıyla elbette ve siyah sakallıydı, hatırladığım kadarıyla üzerinde modern bir takım vardı ama her tavrı ve her davranışıyla saldırganlığın, ıskallığın ve çirkinliğin beden bulmuş hali gibiydi. O sessiz, eski filmdeki balerin -düşündükçe size daha çok benzettiğim balerin- gösterinin sonunda yüzünde hafif bir tebessümle bütün salona zarıfça reverans yaptığında Sultan, öteki seyircilerle birlikte alkışlamak yerine sanki bir pazarlığa varılmış gibi kafasını öne eğip kaldırıyordu. Selamın bütün salonda sadece kendisine verildiğini sanıyordu. Sonra da elbette balerini kaçırp haremine kapatıyordu. Genç kadına her bakışında ağzından neredeyse salyalar

akıtan bu karanlık bakışlı adamın, yıllar önce Yıldız Sarayı denen ininden milletçe derdest ettiğimiz o gerçek Çirkin Sultan'a benzediğini çok ama çok iyi hatırlıyorum. Filmin gerisi aklımdan çıkmış, ama zaten Doğulu'nun ıskallığı harem sahnelerinden çok önce, hıncahınc salonda selam sadece kendisine verilmiş gibi kafasını öne eğip kaldırmasıyla gösteriliyordu. O çirkin selâm, müziği, dansı ve güzelliği yaratan Batı'nın muhayyilesindeki Doğu'nun imzasıydı, bize layık gördükleri imza. Ve belki biz ne yaparsak yapalım bunu değiştiremeyecektik: Sultanın karanlık, fesli, çirkin yüzüne her baktığımızda Batı'nın kafasındaki kendi ebedi resmimize bakmış olacaktık.

Hanımefendi, hanımefendi, hanımefendi,

Son kısım başladı, *crescendo* dediğiniz yer: Daha önce sadece fısıldanmış olanın bütün aletlerle toplu bir şekilde haykırılışı: Onlarla birlikte hayır dedim. ıskallıklarına bayıldığınız sultanlar çoktan toza karıştı. Yirmi yıl önce ölüp gideceğini sandığınız hasta dimdik ayakta. Geminin yelkenleri bembeyaz şimdi, herkesten daha uzağa gitmeye kararlı ve onu yolundan alıkoymaya bu sefer kimsenin gücü yetmeyecek. Ve ben, şükürler olsun ki onun yaralı, hasta bir halde yıkılıp gidişini bir köşede çaresizce izleyen küçük bir çocuk değilim artık, geminin içindeyim, mürettebattan biriyim, onun yolculuğunun bir parçasıyım.

Sizi gördüm: Fırtınada uçuşan beyaz tüller gibiydiniz. Çok güzeldiniz. Bir gün ölüp gideceğimi unutturacak kadar güzeldiniz.

Her şey kısık bir flüt sesine dönüştü. Gözlerimi kapatıp alnıma bir yumruk attım, gençliğimden beri hezeyan anlarımda yaptığım gibi. "Görüyorsun, her soruya verecek cevabımız var," dedim o sese, "En muğlaklarına bile." Ses, galiba söylediğimi anladı. Ve sustu.

Sessizlik.

Mektubumun başında sözünü ettiğim o rahatsız edici an buydu. Sahnenin son defa aydınlandığı ve sizin bütün zarafetinize seyircileri selamladığınız an. Yaptığım şey beni korkutuyor. Hem de çok. O'nun solgunluğu ve halsizliği yüzünden uyurulmuş çirkin bir tevatür olmasını dilediğim, ama ne yazık ki doğru olduğu, üstelik çok ağır seyrettiği fısıldanan hastalığından da fazla:

O an, sizi alkışlamak yerine başımı öne eğip kaldırdım. Koca salonda reverans sadece bana yapılmış ve kafamın üstünde çıkarmaya bir türlü gücümün yetmediği bir fes varmış gibi.

Bu son cümleyi kâğıda fısıldıyorum: Neyi yanlış anladığımı kavrayabilmek için bile olsa sizi yeniden görmeye ihtiyacım var.

Saygılarımla,

Samet İzmirli

Türkiye Cumhuriyeti Müsteşarı

17 Ocak 1938

TORBACI KUZENİMİLE ALELADE BİR BAYRAM

Ömer Can Saroğlu

Kuzenimi görmeyeli yıllar olmuştu. En son hatırladığım haliyle çelimsiz, esmer, benden daha kısa bir çocuk. Benden bir sene önce doğmuş olmasına rağmen ergenliğe girdiğimizde ben fizik olarak daha çabuk gelişmiştim. Bu yüzdene oyunlarda bir anlaşmazlık yaşadığımızda dayak yiyen o oluyordu. Belki de hayatımda en son ona vurmuşumdur. Şöyle poğaça ellerimle okkalı bir yumruk.

Bayram nedeniyle okuldaki hocalarımla bayramlaştım. Yola çıkmadan önce marketten çikolata, Kadıköy'deki geleneksel şekercilerden lokum alıp Duygu Bey'in evine götürdüm. Asistanı olarak bu tür işlerine katlanmak zorundaydım. Genelde yaptıklarımdan memnun olmadığı için beni azarlarsa da, aslında yakın bir ilişkimiz vardı.

Annem ve babam Alaçatı'da yaşıyordu. Farklı bir şehirde yaşadığımdan bayram ziyaretlerini sekiz gözle bekliyorlardı. Arada İstanbul'a ziyaretimize gelip Elif'le beni rahatsız ediyorlardı. Elif de yaklaşık dört sene buna alışmaya çalışıp beceremeyip beni terk edince, alışkanlıklarımı değiştirme sırası bana geçti. Üç ay boyunca alışmaya çalıştım. Bayrama kadar kendime, toparlanma ve yeni kadınlarla tanışma sözü vermiştim. Bu süreçte marketteki kasiyerin yaka kartından adını öğrenmek dışında kimseyle tanışmadım.

Eve vardığımda annemin abartılı sevinci ve babamın ekspresyonistler tarafından bile dışa vurulamayacak gizli mutluluğuyla karşılandım.

Bavuldan eşyalarımı çıkardım: birkaç parça

kiyafet ve üzerinde çalıştığım tez konuma yönelik kitaplar. Bir an önce kumsala uzanıp kurtlaşmak istiyordum.

Bayram sabahı, her zamanki gibi babamla erkenden uyanıp namaza gittik. Geleneksel aile kahvaltımızı yaptık. Birkaç akrabayı ziyaret edip eve döndük. Günün kalanını güneşlenip kitap okuyarak geçirmek istiyordum.

Babam arabayı bakıma götürmüştü. Annem de öğle uykusundaydı. Gıcırta sesleri çıkaran sandaletlerimle plaja indim. Bayram olduğu için plaj boştu. Boş bir şemsiye bulup gölge kısmına eşyalarımı, güneş tarafına kendimi bıraktım. Artı elli faktör güneş kremimi sürmeye çalıştım. Yüz üstü kuşlara uzanmış iki elimle birden sırtımı kremlerken kayada çırpınan bir balık gibi görünüyor olmalıydım. Neyse ki plaj boştu. Birinin yaklaşan seslerini duyunca kafamı kaldırdım. Ayaklarını kafamın dibine getirince durdu. Elimi gözlerime siper ettiğimde fark ettim ki bu oydu: Torbacı kuzenim.

Onu görmek bir yandan beni neşelendirse de azıcık tedirgin olmuştum. Üstelik çok tuhaf bir şekilde yakalanmıştım.

"Vay yiğenim, geleyim bir bayramını kutlayayım dedim," diye söze girişti.

Aslında aramızda bir yaş vardı. Bana karşı yiğenim diyerek erginlikteki üstünlük durumunun artık kendisinde olduğunu gösteriyordu. Üstelik görüşmediğimiz son altı senede çok gelişmiş, boyu

benimkini geçmiş, kolları da kaslanıp güçlenmiş.

“Vay, Cemal. Ne iyi ettin,” dedim.

Henüz yeni kremelenmiş olmama aldırmadan bana sarıldı, hatta bir eliyle vıcık vıcık olan sırtımı sıvazlamaktan da geri durmadı. Beni bu kadar özlemiş olabileceğini düşünmemiştim.

Dayım çalışıyormuş, annesi de Cemal’in ağabeyiyle beraber İstanbul’daymış. Annem özellikle, “Ağabeyin babana yardım ediyor mu?” diye sordu. Konu oraya gelince babamın suratının ekşidiğini fark ettim. Bir zamanlar transeksüel olduğu için ailede pek sayılmıyordu. Yine de zamanla dayımın onu reddetmesine rağmen, onun gönlünü almış, annemin de desteğiyle biraz olsun ilişkilerini düzeltebilmişti. Ve artık normal giyiniyordu.

Ağabeyi sorulunca Cemal bir elini çenesine götürdü. Sol elindeki tespihi havaya kaldırıp atmosferi gıdıklar gibi oynattı ve, “Onun yine aklı havalarda, ben ona bir ayar çekeceğim gelince,” dedi.

Her ne kadar Cemal’in bu bıçkın tavrı babamı keyiflendirse de, ben geriliyordum. Kafası bozulsa bizi de kesebilir diye düşünüyordum ya da ne bileyim, beni kaçırıp babamdan fidye isteyebilirdi. Otuzlu yaşlarında saçları kelleşen bir adamı kaçırabilecek kadar gözü pek biriydi.

Annem ortalığı yumuşatmaya çalışıyordu: “Olsun, evladım öyle deme. O da elinden geleni yapıyor. Yeni işe başladı, bak, sen de iş bul artık.”

“Benim işim var zaten teyze, kuryelik yapıyorum... Bakma şimdi dükkân tadilatı, o yüzden bir ay enseyim. Yoksa evelallah biz de fasulyemizin peşindeyiz.”

Ona baktıkça sesi gü, kaba saba konuşan ama bir yandan da güven veren bir adam görüyordum. Nasıl oluyordu da okuduğum kitaplardan kafamı kaldırdığımda sesim ince, özgüvenim yıpranmış çıkıyordum. Ben kitap kurdu olmuştum, o ise bir dağ kurdu. Peki güzel bir kadın hangimizi tercih eder diye düşündükçe onun karşısında kadınları etkilemek için dıştan hiçbir şey vaat edemediğimi düşünüyordum.

Annem aç mısın diye sorduğunda, elini efece kaldırıp parmaklarını dümdüz tutarak “İnce,” demiş; babama da çapkınlıklarını, ince işlerini anlatmaya koyulmuştu. Tabii torbacılık yaptığını benim dışımda kimse bilmiyordu. Ama hareketlerinden, konuşmasından ve motorlu bir kurye olduğundan belli ediyordu kendisini. Tip olarak da Tarlabası’na koysanız, müşterileri kendiliğinden etrafında toplanırdı. Ne var ki o da tipinden hoşlanmıyordu. Bir Doğulu gibi esmer, gü ve siyah saçları vardı. Bıraktığı hafif sakal onu daha

maçolaştırıyordu.

Annem laf arasında, “İyice kararmışsın be oğlum, Kürt gibi,” dediğinde gözlerinden bulutlar geçti.

“Öyle deme be teyze, üzülüyorum,” dedi. Geldiğinden beri çıkarmadığı masum ve kırılgan bir ses tonuyla. Onu böyle dayaktan sinmiş bir köpek gibi görmek beni çok şaşırttı. Dış görünüşünün altında bu kadar çabuk kırılabilen şeyler olduğu aklınıza gelmezdi. Ayrıca Kürt olmanın neresi kötüydü?

Annemin hazırladığı sandviçi yedikten sonra, “Ben yol alayım,” deyip kalktı. Motoruna biniyordu ki babam çocukluk günlerimdeki bir kaynaştırmacılıkla, “Orhan sen de gitsene, arabayı bakımdan alırsın,” deyiverdi.

Ve böylece beni hiçbir zaman bilmeyeceği bir maceranın ortasına attı.

Cemal motorunu gideceğimiz yeri biliyormuş gibi bana yön, yol sormadan sürüyordu. Kırmızı ışıklarda mümkün olduğunca durmamaya çalışıyor, arada beklemek zorunda kaldığı ışıklarda da bana dönüp bir şeyler soruyordu.

“Sen fırt çekiyon mu?” diye sordu. Bana esrar mı satacaktı?

“Eh arada, fırsat buldukça,” dedim.

“Vay kardeşim benim! Karı kız var mı peki?”

“Ayrıldık, birkaç ay oldu,” dedim bir anda üzülerek.

“Sıkma canını be!” dedi ve bir süre o da üzölmüş gibi bana baktı.

“Gel seni bizim Kiptiklerin oraya götüreyim. Orada ağır işçiler vardır, onlara yeşilleniriz, belki yolumuzu buluruz,” dedi.

Motoru daha önce bilmediğim bir yola soktu. Ağır işçi dediği herhalde sanayide çalışan arkadaşlarıdır diye düşündüm. Büyük ihtimalle ot alıp içeriz diye teselli bulmuştum. Zaten onu gördüğümünden beri fırsatını bulup konuyu çıtlatısam da Çeşme’den dönene kadar biraz kafa yapsam diye kendimi tırmalıyordum.

Motoru sağa çekip durdurduğunda bir apartmanın önündeydik. Gelen geçen yoktu pek. Motordan bir hışımla atlayıp, “Ben bir çıkıp manitalardan rapor alayım, meyaneçi yoksa duruma göre içeri geçer karıları otlatırız.”

Ben sanayiye gideceğiz zannederken meğır kastettiği ağır işçiler hayat kadınlarıymış. Durumu anladığımda telaşlandım. Kapıdan içeri girdiğimdeyse tüm vücudum zangır zangır titriyordu.

Kadınlar kısa şortlu, askılı bluz giymiş, yerli oldukları belli iki kişiydi. Cemal’i yakından tanıyorlardı.

Cemal beni tanıştırmadan içeri girip muhabbete başladı. Ben ayakta gözlemci sıfatıyla ziyarete gelmiş gibi durup kendimi nereye koyacağım hakkında düşünmüyordum, endişeleniyordum.

Cemal oturunca, benim de oturmaya hakkım olduğunu düşündüm. Kadınlardan sarışın olanı Cemal'e yakınlaşınca esmer de benim yanıma oturup elini dizime koydu. Gerginlikten dizimi hemen çektim ve kadın onu terslediğimi düşündü. Durumu toparlamak için muhabbet açmaya çalıştım:

"Çeşme'de hiç Starbucks var mı? Ders çalışacak bir yer arıyorum da, ev çok gürültülü ve sıcak."

İstemedenden de olsa onu güldürmüştüm: "Kahve istiyorsan ben sana yaparım aşkım," dedi.

Elif'ten sonra bana aşkım diyen ilk kadındı. Titreyen elimi havada mesafe kat ederken mümkün olduğunca az tutarak onun dizine koymaya çalıştım.

Daha aşkıma adını bile soramamıştım ki kuzenim küt diye odaya girdi. Kadını dizleri üstünde gördüğünde gülümseyerek, "Zurnanızı böldüm, ama basıldık. Tüymemiz lazım, yoksa akşam sofrasına on numara pilaki oluruz," dedi. Onun dediklerini anlamam için düşünmem gerekiyordu. Üstelik bu vaziyette düşünmeden önce kendimi toparlamam, en azından ereksiyonumun beynime giden kanı ele geçirmesine engel olmam gerekiyordu.

İçeriden sarışın kadının sesi geldi: "Hoş geldin hayatım!"

Cemal kıyafetlerini, üstüne geçirmeden tek elinde toplayıp pencereyi açtı. "Acele et kofik, keresteler iskeleye yanaştı," dedi ve sanki önceden haber vermesi gerekiyormuş da o bunu yapmamış gibi bir anda aşağı atladı. Ardından yere düşüş sesi duyuldu. Bu sesin içeri de gitmiş olduğunu, adamların birazdan gelip beni alinazik kebabı gibi yatıracaklarını anlayınca Cemal'in peşinden gittim. O sırada arkamı dönüp kıza, "Adın neydi?" diye soracaktım ki kapı açıldı ve içeri iri yarı pis bir herif girdi... Atladım.

Kıçımızı toplamaya vakit bile bulamamıştık ki adamlar arkamızdan sövmeye başladılar. Anlaşılan Cemal'i tanıyorlardı ve onu ellerine geçirdiklerinde yapacakları kötü şeyleri söyleyip durdular. Bu adamlar Cemal'i bile perişan edebiliyorlarsa, kim bilir beni ne yapmazlardı. Bir an feribotla Sakız Adası'na kaçmayı düşündüm.

Cemal n'apıcaz, nereye gideceğiz, ne bok yiyeceğiz, nereye sürüyorsun, saklansak mı bir yerde, bu adamlar mafya mı, kadınların sevgilileriye biz ne bok yemeye oraya gittik, benim kızın adı neydi bu arada, lan çok güzel gözleri vardı bel, peki bu adamları

insaniyet açısından puanlaman gerekse on üzerinden iki alabilirler mi...

Hiç durmadan konuşuyor, konuşuyordum. Motor Çeşme çarşısına doğru gidiyordu. Soluklanıp dondurma yeriz diye plan yapmaya başladım.

Dondurmalarımızı ben ısmarladım. O da keyifle bir yandan dondurma yiyip bir yandan da başına gelen maceraları anlatmaya koyuldu. Daha önce de basılmış, kiminde dayak kiminde bıçak yemiş, bir keresinde otuz kişi bunu kovalamış, ellerinde balta, sustalı ne varsa... Bu da çıkarmış keleşini bir sağa bir sola sallamış, bir yandan da gerisin geri gidiyormuş. Onlar çevresini sarmışlar, giderek kıstırmaya çalışıyorlar, üzerine yürüyorlarmış. Bizimki ateşle kurtları uzaklaştırır gibi bir o yana bir bu yana bıçağını sallayıp durmuş, arada birkaç kişiyi vurmuş. En sonunda karakola kadar gelmiş ve doğru içeri girmiş. Normalde lacivert bir şey görse polis üniforması sanıp kaçarmış, bu sefer yalvararak onu da polis okuluna yazdırmalarını istemiş. Polisler tabii onu ellerine geçirince 'ince' bir makyaj yapmışlar.

Bunlar bana filmlerde gördüğüm maceralar gibi geliyordu. Belki doğru belki yalan, kendimi büyülenmekten alıkoyamıyordum. O bu sırada dondurmasını çoktan bitirmiş, parkın demirlerine tutunmuş barfiks çekiyordu. O kadar rahat ve kaygısız görünüyordu ki dünyanın tüm dertlerini sırtına yükleseniz sizinle koşu yarışmayı teklif edebilirdi.

Sonraki birkaç günü beraber geçirdik. Benim param, onun matrağıyla günümüzü gün ediyorduk. *Starbiks'tan kahve al da kızlara havamızı atalım yiğenim... Şöyle güzel bir fotoğrafımızı çek de instagrama koyalım, altına da Kosovalı yazacağım var ya kızlar hasta olacak!...* Ne var ki evde baskın yapan adamların işi unutacağını sanmıyordum. Ben neyse de, Cemal'in başına bir şey gelmesinden korkuyordum. Pek belli etmese de geceleri bazen kâbus görüyordu.

Bayramın son günü televizyonda *Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği* vardı. Beraber oturup izledik. Bittiğinde bana dönüp, "Çok güzelmış lan," dedi. İlk defa izliyormuş.

"O şişko var ya... adam gibi adam, kardeşini bir gün olsun yalnız bırakmadı. Helal olsun! Tipine bakıp, 'Kofik bu,' dersin ama, işte delikanlı adam icraatta ortaya çıkıyor," dedi.

Biraz daha oturup, "Sen yarın yola çıkacaksın, dinlen yiğenim," deyip tüy gibi havalandı. Sarılıp vedalaştık.

"İstanbul'a geldiğimde âlemin kralını yapacağız, değil mi?" dedi.

Başımı salladım.

İstanbul'a, memur hayatıma döndüğümde o ve maceraları bir daha aklıma gelmedi. Unutmak mı istiyordum yoksa onunlayken hayattan aldığım tadı alamazsam diye mi korkuyordum... Sanki izlediğim filmlerden bir karakter gibiydi. Ta ki Tarlabası'nda kan kardeşi olduğunu söylediği bir torbacıdan esrar aldığım güne kadar.

Adamı ballandıra ballandıra anlatmış, on numero çocuk, kafası çok 'şayze' demişti. Ben de güvenip adamı aradım ve ondan bir yüzlük paket istedim. Buluşma yerine gitmek için de güvendiğim bir arkadaşımı çağırdım, "Emre ne olur ne olmaz, sen de gel, akşam da beraber içeriz," diye teklif de yaptım. Gerçi o da yanıma eklenince daha komik ve çelimsiz görünmeye başlamıştık ama olsun. En azından teni benden daha esmerdi.

Adam bize Cihangir'de olduğunu anlatıp yanına çağırırdı. Kazancı Yokuşu'ndan yukarı çıkmaya başlamıştık ki siyah bir cip yanımıza yaklaştığında telefonum çaldı. Biraz panik olmakla beraber işin profesyonelce yapılmasına da hayran olmuştum. En azından kimse alışveriş sırasında bizi görmeyecekti.

Önde, şoför koltuğunda siyah takım elbiseli bir adam, yanında da büyük ihtimalle benim konuştuğum, kuzenimin çok kıyak çocuk olduğunu söylediği hapishane kaçını kılıkli tuhaf bir canavar vardı. Öyle ki arabayı kullanan mafyöz tip onun yanında bürokrat gibi görünüyordu, insanda saygı uyandırıyor.

Canavar, Emre'yi gösterip, "Kim lan bu?" diye sordu.

Anlaşılan yanlış bir şey yapmıştım, durumu toparlamak için, "Bizim Cemal'in adamı," diye salladım.

"Vay amına koduğumun ibnesi, artık kendi adamı da mı var," diye güldü bürokrasi abidesi.

Canavar yine dönüp, "Sen bize güvenmiyon mu bilader?" dedi.

"Hayır, ağabey, ne alakası var?" dedim. Sesim içeri kaçmıştı. Korktuğumu anlamış olmalı ki konu kapandı ve ufak alışverişimiz başladı. Ben parayı

verdim, onlar da ufak bir poşet.

Emre, "Artık inebilir miyiz acaba?" dedi. Emre biraz hassastır, ona dönüp baktığımda betinin benzinin attığını gördüm.

"Yok ya sizi biraz dolaştırmadan vallahi bırakmayız," dedi yine bürokrasi abidesi. Emre her ne kadar kaçırılacağımızı sanmış olsa da bizimle maytap geçtiklerini adamın yüzündeki ince sırıtiştan anlamıştım. Cemal'de de aynı vardı.

Cemal aklıma geldiğinde biraz rahatladım. Bu maço enerjisine alışkıttım. Bürokrat beye dönüp, "Şu binayı da kentsel dönüşüme almışlar herhalde, şehrin tüm orjinal dokularını mahvettiler," dedim.

Bizi Firuzağa Camii'nin orada indirdiler. Arkamdan bahse varım, koduğumun enteli demişlerdir.

Birkaç gün sonra haber geldi. Annem aradı. Cemal'in Ağabey'ini bir gece eve dönerken sıkıştırıp bıçaklamışlar, ne kadar parası varsa almışlar. Şu an hastanede yatıyormuş, olayın kimin tarafından yapıldığı da belli değilmiş.... Telefonda sinirli sinirli, Her taraf haydut doldu, Kürt işçileri doldurdular tabii her yere, inşaat yapacağız diye... Artık Çeşme de bozuldu, dedi.

Cemal'i sordum.

Dün gecedan beri kayıp, dedi.

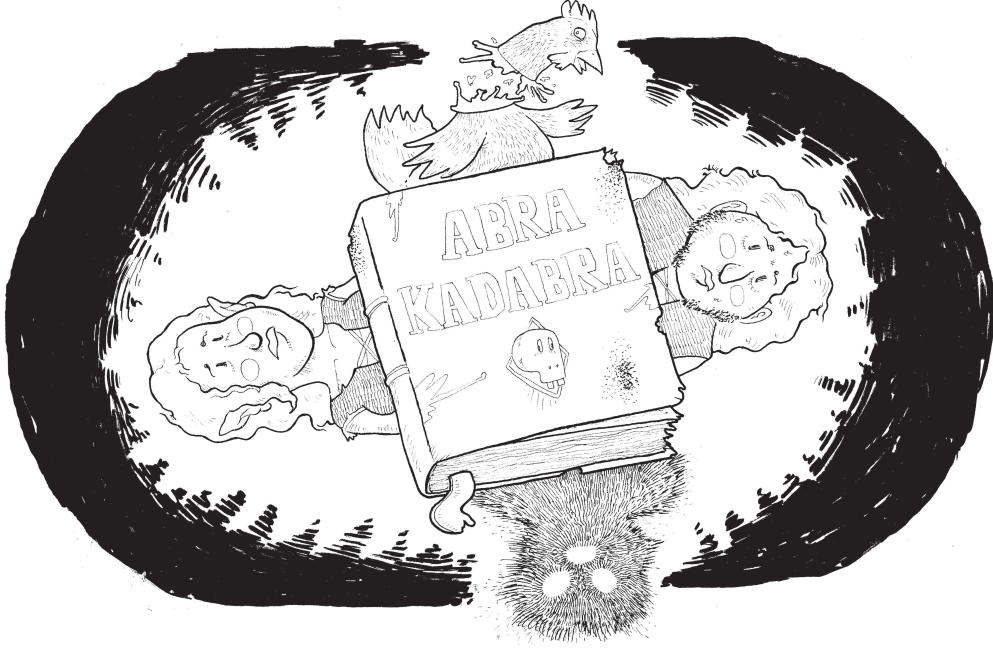
Haber verdiği için teşekkür edip kapatacaktım ki, bana okulu, İstanbul'u, İstanbul'da havaların nasıl olduğunu, Elif'le tekrar konuşup konuşmadığımı sordu faşist annem.

Annemden sonra Cemal'i aradım. Ulaşılamıyordu. Endişelendim.

Adamlar büyük ihtimalle Cemal'i bulamayınca ağabeyine sataşmışlardı. Cemal eğer onları bulursa, hangisi ölür hangisi hayatta kalır belli değildi. Bir daha onu göremeyebilirdim. Cemal'in Yüzüklerin Efendisi'ni unutmamış olmasını diledim. Çünkü: "Korkunun bizi yönetmesine izin vermek, sahip olduğumuz tüm umudu yok etmek demektir."

ÇİFTLİKTE ABRAKADABRA

Onur Selamet

Çiftlikteki yangına başsız bir tavuk sebep oldu. Oradan oraya koşturan hayvanın kahramanlığını kimse yazmadı. Önce kümes, sonra ahır, ardından da tüm arazi. Görülebilecek en komik yangındı. Yani, ben gördüğümde güldüm. Cayır cayır.

İşin kötü yanı, hava muhteşem lezzetli kokuyordu. Közde mısır, ızgara tavuk, dana pırlola. Barbekü. Alevlerin içinde gürleyen menü eşsiz. Sanki görülmeyen, duyulmayan ama oralarda büyümüş huysuz bir tanrının akşam yemeği idi. Hayvanların can vermesi saatler sürdü. Hiçbir tanrı sofraya oturmadı.

Yangında gezinirken çiftliğin masum canlılarına yardım etmek aklıma bile gelmedi. Belime dökülen ipek saçlarım isle kavruldu. Beyaz cildim artık kömür karasıydı. Yine de ateş bedenimi tokatlayıp geldiği yere dönmekte ısrarcı. Cehennemin yerlilerinden değilim. Kaosun isimsiz kurbanlarından fazlası olmayı hak etmiyorum.

Yangının faili olan tavuk neşeyle önümden geçerken peşine takıldım. Sahnenin diğer tarafında çiftlik evi gürültüyle yıkılmakla meşgul. Arkama bakarsam uyanmaktan korkuyorum.

Başsız tavuk yangından burnu bile kanamadan kurtuldu. Nehre ulaşip kuzenleri olduğunu iddia ettiği ördek sürüsünün arasına karıştı. Roller değişmek istedim.

Burnum kanamaya başladı. İlk defa o an arkamı döndüm ve tütmede olan *evimin* aslında pek de lezzetli kokmadığını fark ettim.

Sonra ağaç gibi suya devrildim. Sürüklenirken bilincim yıllık iznini kullanmaya karar verdim.

Bilincim binbir nazla meskenine geri döndü. Balayı ertesinde bayram trafiğine yakalanmış, at arabasında huysuzca kıpırdanan bir kontesi andırıyordu. Ona nerede kaldığını sormadım. Önceliklerim arasında hayatta kalmak vardı. En güzel yaşımda sırtlanlara yem olacaktım. Saçmalamayı kesmemi istedi. Ben öyle değilmişim.

Nasıl olduğumu üç gün önce öğrendim. Sonrası çocukluğum kadar hızlı geçti.

Nehirden kaslı kollar tarafından çekilip çıkartıldım. Onca akarsuya rağmen kuru kalmış dudaklarım hayat öpücüğüyle ciğerimdeki suyu gökyüzüne püskürttü. Tepemde dikilen yüzü bir yerlerden hatırlıyordum.

Dudaklarım için nemlendirici krem kullanmam gerektiğini, hayat verirken ağzının acıdığını söyledi. Krem kullanma fikri beni güldürdü.

Kahkahalarım ince ve uzun kulaklarda yankılandı. O gülmüyordu. Ben de zaten ağlamak

istiyordum.

Zaman geçti.

* * *

Sade ve tutkusuz hayatım bir gece yarısı onarılamaz şekilde kırıldı. O sırada yangına 72 saatten fazla zaman vardı.

Şimdi herkes geri geri yürümeye başlasın.

En yakın kente otuz kilometre uzaklıkta, sakın bir çiftlikte dünyaya gelmiştim. Annem bir cüceydi. O zamanlar bu *tanıma* aşına değildim. Çünkü babam da bir cüceydi. Evdeki diğer beş kişi de. Amcam, teyzem, üç de kuzenim... Aşağı yukarı hepsi aynı boydaydı. Sekiz yaşına gelene kadar bu işin normali öyle sandım.

Dokuz ve onda başımın dertte olduğunu fark ettim. On sekize girdiğimde babamın üç katıydım. Çiftlikte hor görülmüyordum ama bağirlara basıldığım da söylenemezdi. Annem, beni elleriyle rahminden dışarı çıkartmamış olsa başkasından dünyaya geldiğimi söylemekten çekinmezdi. Oldum olası dobra kadındı.

Babam boyum onu geçmeden büyümevi bırakma inceliğini göstereceğime gönülden inanırdı. Durmayacağımın anlaşıldığı o soğuk mevsime kadar saf numarası yapmaya devam etti. Bazen saflığı numaradan ibaret değilmiş gibi gelirdi. Açıkçası, aptal bir adamdı.

Sonuçta koca kız oldum. Dışa kapalı yaşantımız, dünyadaki herkesi cüce kendimiye dev sanmama neden oldu. Evlere, ahırlara sığmıyordum. Bahçeye inşa ettiğim çirkin odada yalnız başıma kalmaya başladım. Çiftliğin işlerini en az akrabalarım kadar söylenmeden yaptım.

Sonuç olarak asla takdir görmedim.

Üç kuzenim de benden büyüktü. Zaman zaman sırf bu kadar hızlı uzadığım için hepsinden erken ölüp ölmeyeceğimi tartışmaya açarlardı. Tartışmanın sonunda genelde *erken öldürdüm*.

Yine de kötülüğümü istemediklerini hep bildim. Gürültü patırtı olmadan yaşayıp gidelim, fazla da dikkat çekmeyelim. Hepsı bu.

Çekici bir kadına evrilmeyi ben istemedim. Kendisi gibi sakallarım çıkmayınca annem haftalarca sarımsak sürdü suratıma. Yaraları def etmekten başka işe yaramadılar. Anneme makasla onun da sakallarını kesebileceğimizi söylediğimde kalbinin kırıldığını hissettim. Birkaç diş sarımsak doğrayıp üstüme gelirken iflah olmayacağımı mırıldanıyordu.

Koku yüzümden çıksın diye toprakla yıkadım yanaklarımı. Daha yumuşak ve nemli toprak için derinleri kazdım. Solucanların ve köklerin dünyası tek

dermanımdı.

Abrakadabra Defteri'ni de bu sırada buldum.

Annem boyumun olağan olduğu yıllar, bana okuma yazma öğretmişti. Yazdığı yemek tarifleri kitabını iyice bellememi istiyordu. Takvimleri takip etmemi. Mevsimleri öğrenmemi. Sayıları. Sadece toplayıp çıkarabilsem yeterdi. Boyum diz kadarken benden yeni tarifler uydurmam bekleniyordu. Annemin evladiyelik kitabını geliştirmeliydim.

Abrakadabra Defteri de tarifler hakkındaydı. İçinde sarımsak kokusundan nasıl kurtulacağım yazmıyordu. Boyumu kısaltacak gizli yöntemlerden de bahsetmiyordu.

Defter daha kadim konular hakkındaydı. Berrak bir el yazısıyla yazılmış, ilk defa gördüğüm tuhaf çizimlerle süslenmişti. Resimlerde cücelerden daha uzun boylu varlıklar vardı. Benim gibi. Benden daha çirkin yaratıklar da vardı. O sırada ağaçların arasından bana bakan *şey* gibi. *Çimendifer*.

Onu görünce defteri gömleğimin içine sokup hızla odama koştum. Arkamı döndüğümde gitmişti. Odamda yalnız olduğumdan emin olmak için sırtımı duvara verip nefesimi tuttum. Sessizlik. Tekrar soluk aldım. Sarımsak.

Artık kim olduğumu öğrenmeliyim.

* * *

Orman halkına aittim. Başkaları da vardı. Çimendifer orman halkının gözcüsüydü. Kabaca rakuna benziyordu. Sadece postu yeşil, dişleri daha keskin ve kafasının üstünde yapraklardan bir taç var. Defterin kesin yargıları şöyle devam ediyor: Cüceleri sevmiyoruz. Topraklarımızı işgal etmişlerdi. Uçan atlar vardı. Keçiadamlar ve kadınlar. Dişsiz ejderhalar, kanatsız periler, suratsız bebekler. Hepsı gerçektir. Önce inanmak istemedim. Sonra ağaçların arasında gördüğüm yaratık aklıma geldi.

Ona yaratık dediğim için kötü hissettim.

Defteri biraz daha kurcaladığımda Abrakadabra ne demekmiş, öğrendim. Evrenin sonsuz çeşitliliğine dair onca sayfadan sonra, sınırları yıpratmanın, tülün ötesine geçmenin yolları tartışılıyordu. Gerçeği eğip büken, yerine daha iyisini koymayı hedefleyen patikalar. Her şeyi daha katlanılır kılmak. Dünyanın çıkmış çivileri için çekiçler ve sallanan ayakları için minik destekleyiciler. Doğanın kusurlarını, ruhun noksanlarını gizleyecek yamalar.

Saklanan Kusurlar bölümünde, ait olduğum yere nasıl dönebileceğim yazıyordu. Hem de ardımda hiç iz bırakmadan.

İki gün boyunca malzemeleri usulca topladım. Ormandan, topraktan, mahzenden. Doğru günün hemen önümde olduğunu biliyordum. Ailemin her sene koşa koşa katıldığı Cüce Gezegenler Festivali. Birtakım yükseklik problemlerinden dolayı evde bırakıldığım o malum eğlence gecesi. Onlar at arabalarına atlayıp yola çıktıklarında, ben de kendime yeni bir ben yaratacaktım.

Sonra her şey **yanmaya** başladı.

Kardeşıme doya doya sarılamadım bile. Dehşete düşmekten ikizime sevgi göstermek aklıma gelmemişti.

Şöyle oldu: Ahırdıydım. Taş yalağın yanına diz çökmüştüm. Mumlar etrafı aydınlatıyordu. Böyle ritüeller turuncu titreşim ışıkları altında yapılır. Size de mutlaka sizden daha gergin hayvanlar eşlik eder. Kucağımdaki tavuk olaya işte bu kontenjandan katılıyordu.

Festivalde eğlenen ailemi düşündüm. Eğer hemen adım atmazsam geri döndüklerinde yüzlerinde istemsizce oluşacak hayal kırıklığını. Bir daha asla, dedim.

Büyülü sözler söylendi. Küçük parmağımı kesip akan kanı yalaktaki un, sakatat ve yaban mersinleriyle karıştırdım.

Sözler ağzımdan çıktıkça hamur, tutmaya başladı. Kanayan elimle karıştırmaya devam ettim. Diğer elim çırpınan tavuğun üzerindeydi. Sonra bütün ahır aynı anda sesini kesti. Mumlar titreşti ama sönmedi.

İkizimin dünyaya gelişi görkemli değil. Hamurun içinde sessizce debelenen şekilsiz bir yığın. Ailemin hak ettiği türden bir evlat. Bir kere halis muhlis cüce. Başladığı ve bittiği noktalar göze hitap ediyor. Aileme, yıllar süren gözbağının bozulduğunu, ona neden böyle davrandıklarını anlamadığını söyleyecek. Güveller uçuşan sakallarına sürüp durdukları sarımsak yüzünden onları dava etmekle tehdit edecek. Ama artık gerçeği görmeye başlamışlardı ya, gerisi önemli değil. Babası kolayca ikna olacak. Annesi? Biraz zaman gerek.

Sonunda ayağa kalktı. Henüz tamamlanmamış parçalarının yerine oturmasını bekledim. Kardeşimin karnındaki boşluk ağır ağır kapandı. Kararsızca. Yüzü hâlâ netleşmemişti. Defterde yazdığı kadarıyla, tam da o anda tavuğu kardeşıme uzattım. Kollarını ağır ağır kaldırıp hayvanı yakaladı. Tavuğun sıcaklığını hissettiğinde biraz daha canlandı. Sonra tek ısırtıkta hayvanın kafasını koparttı ve çiğnemeye başladı. Bunu

öyle zevkle yapıyordu ki hiç bitmeyecek sandım. Ama durdu sonra. Kolları iki yana düştü, tavuk da yalağın hemen dışına.

İkizimin yüzü iyice belirginleşmiş, yanakları en az benimkiler kadar şişmişti. Görünen o ki ağzı da doluydu. Yeşil gözleri tanıdığı birine bakar gibi yüzümde sabitlendi. Tavuk kafasız bir şekilde düştüğü yerden kalkıp mumları devire devire koşmaya başladı.

Kardeşimin konuşmaya çabaladığı belliydi. Ağzı açıldı. Tekrar kapandı. Yutkunmayı henüz hatırlamamıştı. Ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Deftere baktım. Her şeyi yazdığına uygun oynamıştım. Sorun neydi?

Titriyordu. Elimi tekrar uzattım. Kanlı elimle kardeşimin çıplak omzuna dokundum. İçindeki hareketlilik dehşetimi yatıştırmadı. Sanki... Derisinin altında patlamak üzere bir volkan uyanıyordu.

Gözlerinde kendimi gördüm. Şaşkındım. Alevler içindeydim. Koşuyordum. Gözlerindeki zaman şu ana ait değildi. Hep sonrası dönüyordu yeşil denizin içinde. Dünyanın kumları onun için akmayı reddetmişti.

Sankiler etrafa saçıldı.

Kardeşim dünyaya geldiği gece havaya uçtu. Yaban mersini kokusu. Çürük, ekşi. Her tarafım kızıl. Yapış yapış. Sakatat parçaları un ufak olmuş. Birisi kulağımdan sarkıyor. Muhtelif yerlerime yapışan et parçalarından kurtulmaya çalışırken çıtırdayan alevleri fark ettim.

Defteri alevlerin arasına fırlatıp koşmaya başladım. Gülüyordum. Cüce kopyam yaşamayı kabul etmemişti.

Ben neden edecektim?

* * *

"Kulaklar yakıştı."

Önce kuru dudaklarıma hakaret, şimdi de kulak kardeşliği. Yeni akranım kesinlikle bana göre değildi. Ancak haksız da sayılmaz. On sekiz yıl yaşadığım ev kül olduktan ve ben ormana döndükten hemen sonra, kulaklarım da ideal hâllerine bürünmüştü. Uzun ve sivri. Orman halkının parçası olmak bunu gerektiriyordu.

Sorularımın cevaplarından önce babamın sesini duydum. Çok uzaktan. Ağlıyordu. Dizlerinin üstünde olduğunu biliyordum. Yangın dinmişti.

Hapşırđım.

Defteri bulmam için gömen orman halkıydı. Çimendiferlerle beni günbegün izleyen. Doğru zamanı bekleyen. Harekete geçmemi sağlayan. Tarifi minnacık bir kusurla veren. *Tavuk değil, horoz olacaktı.*

Gerçekleri dinlerken tekrar hapşırdım. Saçlarımı kurulumam için liflerle örülü havlular getirdiler. Artık diğerleri de sahadaydı.

Meclisin ortasında kahraman gibi dikiliyordum. Büyük planları başarıya ulaşmıştı. Abrakadabra Defteri'nin en karanlık büyülerinden biri sayesinde, fare dağ doğurmuştu. Şimdi dağ, fare yuvasını dağıtıp diğerlerinin arasına dönmüştü.

İçten, coşku dolu bir karşılama hayalleri kurulmuştu. Olaylar pek öyle gelişmedi. Belki benim de ikizimi aratmayarak patlamamı bekliyorlardı.

Sorularım varken havaya uçmayı sevmem. Cücelerden kurtulmak için neden bana ihtiyaç duyduklarını anlamamıştım. Orman halkı pek kalabalık değildi. Yine de büyüler ve tuhaf yardakçıları vardı. Sonra bir çığlık duyduk. Yine uzaktan. Bu annemdi. Baltasına sarılıp dünyadaki bütün yeşili talan edecek sandık. Korku paydaşlar arasında kalpten kalbe gezdi. Yapraklar damarlarındaki hayatı dondurup titredi. Sonra annem sakinleşti. Öfkesini küllere gömüp yola doğru yürümeye başladı. Adım seslerindeki kararlılık ağaçların gövdelerinde yankılandı. Dakikalar sonra bütün aile, geldiği gibi gitmişti. At arabasının sesi güç bela hatırlanan bir rüyaya döndü.

Ormandakilerin annemin gazabından korktukları aşikârdı. Bilgelikleri sınırlı. Ailemin çekip gitmesini, yalnızca benim ihanetime bağlı olarak öngörmüşlerdi. Ben olmasam annem bir şekilde bütün ormanın kökünü kurutabilirdi. Ama *hainliğim* ona

yenilgiyi kabul ettirmişti.

Yüzüme bakanların tek sorusu vardı: Kimin kızıyım?

Beni nehirden çekip çıkartan delikanlı yeniden kulağımı gösterdi. Artık ilgisi rahatsız etmeye başlamıştı. Israr edince elimi sivri arkadaşşıma götürdüm. Onca suya ve koşturmaya rağmen içinde hâlâ biraz sakatat kalmıştı.

Çekip çıkarttım. Yeni ailem kafesteki vahşi hayvanı izlemekten sıkılmamıştı. Bana biraz daha yaklaştılar.

Yanlış hareket.

Kardeşimden arta kalan parçayı ağızıma atıp çiğnedim. Hayatları boyunca et yememiş kalabalık şaşkınlığını gizleyemedi. Ne yaptığımı anladıklarındaysa çok geçti. İkizimi ve ailemi onurlandırıyordum.

Defterin derinlerinden gözüme çarpan, acil durumlar için ezberlediğim büyülerden birini mırıldandım. Patlarken onlardan birkaçını da yanımda götürebileceğimi umuyordum.

Beni sudan çıkaran kollar şimdi boğazımda. Güldüm.

Genzime yaban mersini kokusu doldu. Annem bir daha çocuk yapmayacağına yemin ediyordu. Patladım.

Jilet bıçağını icat edecek kadını tanıyordum.

Ormana bahar geldi.

ÇİMENTO SU KUM ÇAKIL

Fatih Kök

vücuda gelmek kavgaya bulaşmaktır artık
her nefes varolduğun mekana
hayatta olmanın saldırısına hapsolmaktır
ölüm kötüdür bunu çok önce anlatırlar
hastalık ve açlık uzak gerçeklerdir
bazı savaşlar büyük kahramanlıktır mesela

ben öksürürken ağzımın kenarından sızan kanın sıcak buğusuyla ölmek istemem
yirminci yüzyılda antibiyotiği bulan adam büyük bir savaşçı sayılmış mıdır acaba
ve neden milyonlarca insan uzak galaksileri gözleyen bilim adamlarına inanmaz da
kuşkusuz inanır mistik kudretiyle felaketler yaratan gölgesiz tanrılara

huyla sınanan özgürlük yani
zamanla tutuklu eşya
çamura bulanmanıza kâfidir
gün kopar yol kesilir
padişah soytanlarıyla güreşirken
cesaret söz söylemek değildir

öylece battaniyenin altında duvardaki lekeleri hayvan figürlerine benzetirken götürülmek
düşünsenize büyük paralarla çekilmiş saçma diziler izletiyorlar durmadan size
haberler bir tatbikat sırasında hedefini başarıyla vuran uçağın sortisiyle bitiyor
yine de inanamam bana yiyecek verdiklerine ve yırtıcılardan koruduklarına
çünkü soluk almak bilincin damarlarında vicdanın dolaştığına delalettir

sor bu kutular mezardır
kor güler soluğumuz yanar
iner çarşılardan gri bahar
bedenlerimiz sahte cesetlerimiz
nezaketle haklı mesela
ciğerlerimiz betoon diye fısıldar.

LA İLE CİVERT

Suhan Lalettayin

yeni arkadaşlarına tatlandırıcı ikram ediyordu gerçekçi heykeli la'nın
dünya yükünü hecelere ayırıp hirt çantasında muhafaza
ediyordu elli perdeler ahseksüel çocuklarda yatıya
kalyordu ayıklıyordu ardında bıraktığı şehirdeki
öpülmemiş göz kapaklarını

deliklerin tıklalı deliklerin birinden giriyor diğerinde mahsurdu
neşvesinde zuhurat / neşvesinde ten izi
şiiirle kurtarılr sanılan dünya yükünü ezbere
sevdaya kıyısı olmayan semte nazır sökülümüş terli kadın çorapları taş taşak üstüne
evin içine bina dikmiş denizi yarmış polijini peygamberler muazzam
(onlar ki zamanında çimenlere basmaktan korkan çocuklardı)
yalnızlıkla uyarıcı sanılan kesimhane tortusu benliklerde amiyane muntazam

bastırdıkça içine göçüyordu yüreği eskizi civert'in hali vakti yerince
eğri oturamıyor hiç konuşamıyor toplu taşıtların yükünü taşıyamıyordu
kareselliğin tesirinde yitirdiği anlam ayrımlarından muzdarip
dinleniyordu durmadan:

*sallandır başını kuvözden arpacık!
doğur antibakteriyel yol ağızlarını hikmetinle
hasta ve çocuklu ailelerin dram filmlerini inle
alttan al, al alttan ört üstünü köpüklerin
marula sarıl mevsimlik işçilerin göç hikayelerini dinle*

hırpani vaziyet la'nın reddinde gerantofiliye alışık yağmur
nasırlarından kesip çıkardığı çamurlara yuva arıyordu
ve kimseye söylemeyecek kadar çoğalmıştı hak ihlalleri
dileniyordu durmadan:

*evin içinde bina. benim içim/de Sen
evin içinde zina. evin, içim/de kıyamet.*

karasallı deliğine akıttığı cevheri süreğen müstesna
leyle zapt edilen kalabalık münazara öksüz bebe karnı sıvazlıyor
bir daha gelinmeyecek evlerin adreslerinde izlenen sıkışık manzara
hiç sevenlerimizi şaşkına çevirecek
devir kokuşmuş bodrumlarda lütfen farkındalık stoku
devir devren kiralık
muhammed ilk vahyi alınca ona siktir deli diyen kavmin küstahlığına
rabbimla'nın yoksunluğuna kabulü zor evcil sabahlar bağışla!

akışıyordu masadan fahri toynakları tutunulamayan Canların
yakışıyordu yalvar yakar tütünü ırmağın yüzüne yalandan gülünen ilinekleri
şuursuzca fotoğrafladığı övünç kaynakları tükenmekteydi eskisi civert'in
takvimlerin bozduğu yarışlarda çıkardığı baştanları arıyordu sayı doğrusunda
zemheride şişelenmiş balgamlarla okunan zamansız bir hikayeydi bu
almıyordu akli fikri firarın tümel uzlaşım şenliklerinde
inliyorlardı durmadan:

"bir arkadaş kaldık ikimize"

GÖRSEL ESTETİK VE OKUMA II

Tan Babür

semantik:

şimdi neredesin bilemiyorum ağzımla kırk köpek yılı yol kaldım
bugünü yarına oturup izlersem bana tüm günleri sanki sonmuş gibi
sonra insanın kakası gelince her şeyin birden çok kötü olması:

yoksa kaç nöron daha kaç elektrik sinyali kaçaksız sayılacak

yine çok şey etmedim üzerime ahtapot sırtlarıyla alkışlayıp
avundum vantuzlarım filan vardı yahut altımda abanoz masalar
dahası içi çiçek dolu kavanozlar, iki kızgın kapak yasadışarlarında

sonra motorviteslerden duyardık doycaklarımızı hepapartımankapılarda

sentaks:

bir gün bu dünyadan ölünce yaşamaktan çok özür dilerim
sonra öbür dünyalara olurum belki değişik hayvanlar denerim alnıma
gibi d   nmekken kendimi rastgele dökülüp viledaya doęrulдум

ama burdasın biliyorum kakam gelse bile her şey yolunda

 ıktım biraz yürüdüm araba camlarından kendime baktım
ilaçlar yutabilmek için sulu yemekler yedim pek fayda etmedi
Çünkü kelimeden başka şeyler de yazılıyorduk: mesela zamana kadar

nefes aldığım için boğuldum merhaba arkadaş olalım mı

AFOROZ

Çağın Özbilgi

aykırı zamanların en çözülmez düğümü –göçebe mitoslar
tenimde kadife günlerin yumuşaklığı, dudaklarımı büken nazar
kısır döngü, sarmalında izbandut k/uşaklar
dile kolay! devrilmedim bunca zamandır

hakikat direnişin kucağında yeni yetme bir pınar
binlerce yaş almış, binlerce yaşamdan
yağmurun ezberlediğidir: şiir sesinde bir sunak!
yağar, yağar, dinlenir kulaklarımda –şıp şıp

yaşayan ölülerin diriliş merasimi; ihtiyar keman ve çaputlar
ayaklarını sürte sürte geçiyor –aksak kuşlar
acıma dikilen bir çift göz, yüzümü söken öpücüğün düşü
imgeleri pörsümüş, masalsı bir dandik çağ

aklımın almadığı savruk gözlemler revaçta
dijital engizisyon her köşe başında
insana özneliği kendiliğinden unutturulmuş
bütün yüklemeler edilgen; bayatlamış ve kokuşmuş

beti benzi atmış bir anıyı öldüren kin meleği –ipin üstünde yürür
çarpık endamında makara sessizliği
kendince çırpınan kanat vuruşlarından habersiz
içinden çıktığım tünelin şiddetli geçimsizliği

kendimi yaşadığım çağdan aforoz ediyorum

kendimi çağından aforoz ediyorum

İLK ISLIK ÇEŞMESİ

Can Küçüköğlü

Güneşin üstünde bir hal var
Dönüyor ama o da bilmiyor niye döndüğünü
Döndükçe eksik hissettiklerini görüyor
Tanışıyor yok sandığı kesişimlerle
Birleştirerek birleştiklerine gülümsüyor
Darlanmaya görsün yakiveriyor ayın karanlığını
Neyse ki Avatar bu dünyada yaşıyor
Güneş kendinden üstün bir hal duyuyor onda
Ve dünyadaki parçalarını tamamlayacağına inanıyor
Beni bir bul diyen ağaçlar tükenmeden evvel
Haydi gel boşuna bekleme
Güneşin üstünde bir hal var
Sarı sarı sarılacağı gelir
Öyle sarılası gelen değil
Sarı sarı sarılacağı gelir diyen gelir
Kalemin sonunu bilme işte ne güzel
Derdini dinlediğin dermanları düşle

Kendini kandırdığın masalları gözle
Çaldığın kitapları dinle hele
Aşkla ayak ayağa
Bir yola çıkalım birlikte
Düş düşsene
yeşil alevin mendiline
Aşkla ayak ayağa
Haydi gel boşuna bekleme
Bazen niye öyle yaptım diye diye
Bazen yine öyle olsa yine öyle yapardım diye diye
Düşlerin çok acıdı biliyorum
Gölgeni göremeyince çok korktun
Dizlerimiz incinir belimiz tutulur
Kalbimizde bulamayız leke
Güneşin üstünde bir hal var
Kalemin sonunu bilme işte ne güzel
Sarı sarı sarılacağı gelir diyene gel

istasyon: 14

bilet: 4 lira